

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

za účasti: 1. **X1**, nar. X,
2. **X2**, nar. X,
3. **X3**, X,
zastoupený zákonnou zástupkyní X
všichni X
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2025, č. j. OAM-13085-17/ZR-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2025, č. j. OAM-13085-17/ZR-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 87l odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce odkazoval na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobyťová směrnice“), z něž dovozoval, že páčání trestné činnosti v minulosti není dostatečným důvodem k učinění závěru o závažném narušení veřejného pořádku, jehož důsledkem by bylo odnětí práv spojených s trvalým pobytem a tím i navazující povinnost vycestovat. K takovému opatření je možné přistoupit pouze tehdy, pokud by daná osoba představovala závažné narušení veřejného pořádku do budoucna a tato hrozba je skutečně aktuální. Závěry o tom, že je žalobce ohrožením i do budoucna, jsou nepodložené. Přitom od posledního odsouzení v roce 2019 uplynulo ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více než 6 let. Od té doby žalobce nespáchal žádný trestný čin, ale ani žádný přestupek. V žalobcově případě se nejedná o natolik závažnou trestnou činnost, aby mohla naplnit podmínky pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž nezohlednil okolnosti spáchaných trestných činů a dobu, která od uvedené trestné činnosti žalobce uplynula, jakož i skutečnost, že žalobce od té doby vedl řádný život. Přitom žalobce namítal, že čím delší doba od spáchaní trestných činů uplynula, tím se snižuje hrozba budoucího narušení veřejného pořádku. Žalovaný však tyto okolnosti žádným způsobem nezohlednil, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný nevzal v potaz, že spáchané trestné činy již nejsou součástí rejstříku trestů. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že mohl řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zahájit již záhy po odsouzení za poslední spáchaný trestný čin, kdy bylo odsouzení aktuální. Aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není založena na individualizovaném vyhodnocení aktuální závažné hrozby, kterou má pobyt žalobce na území představovat. K propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody došlo již v září roku 2024. Přesto žalobce neshromáždil podklady k chování žalobce po jeho propuštění, ale ani v průběhu výkonu trestu. Ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s touto skutečností nevypořádal. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce navíc namítal, že pokud by jeho jednání při posledním spáchaném trestném činu bylo natolik nebezpečné, jak uvádí žalovaný, jistě by tuto skutečnost do svého rozsudku promítl i trestní soud, který může za podmínek podle

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

§ 80 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) uložit pachateli, který není občanem ČR, trest vyhoštění. Ani trestní soud tak v žalobcově případě neshledal závažné narušení veřejného pořádku. Pokud tedy trestní soud dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil ani nižší míru intenzity („vážného“) narušení veřejného pořádku, tím spíše nemohlo dojít k překročení vyšší hranice („závažného“) narušení veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců. Trest vyhoštění přitom soud uložil druhému obžalovanému v téže věci, z čehož je zřejmé, že soud nalezl důvody pro neuložení tohoto trestu žalobci.

3. Žalobce dále namítal nedostatečné zohlednění přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a z hlediska nejlepšího zájmu žalobcova nezletilého syna. V obou ohledech považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřiměřené a namítal, že napadeným rozhodnutím byl ve vztahu k němu porušen článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný nevzal v úvahu zejména povahu a pevnost rodinných vazeb žalobce a dobu trvání jeho pobytu na území ČR a především vliv na ostatní rodinné příslušníky, tedy na manželku a na děti žalobce. Zrušení trvalého pobytu žalobci znamená vážné citové i ekonomické následky pro jeho rodinu. Po žalobci a jeho rodině nelze požadovat, aby vedli rodinný život v jiné zemi a aby se společně usídlili v naprosto cizím prostředí, se kterým je vůbec nic nepojí. Rozsah rodinných vazeb žalobce je natolik široký a ustálený, že převáží všechny důvody, pro které byl žalobci trvalý pobyt zrušen. Tyto rodinné vazby však žalovaný zhodnotil nedostatečně. Vazby celé žalobcovy rodiny na území jsou přitom mimo jiné s ohledem na dobu pobytu na území nadprůměrné. Žalovaný ve vztahu k nezletilému synovi žalobce neprovedl dostatečně aplikaci článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody a nezabýval se dostatečně ani článkem 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný neuvedl konkrétní dopady do života žalobce a jeho nezletilého syna, který se narodil na území ČR a spolu se žalobcem sídlí společnou domácnost, a také, jak se eventuální vycestování projeví v životě dítěte, v jeho péči a jak se tím změní jeho aktuální rodičovská situace včetně péče o něj, ekonomická stabilita či možnost studia bez přímé podpory otce – žalobce. Žalovaný nezkoumal přání či pocity žalobcova nezletilého syna, kterému je již 16 let, a proto je schopen je vyjadřovat, a navíc podle § 178 zákona o pobytu cizinců má již procesní způsobilost. Žalovaný měl stejně tak považovat žalobcova nezletilého syna za vedlejšího účastníka ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce si je vědom § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, avšak toto ustanovení je v rozporu s čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 12 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a nemůže být bez dalšího aplikováno. Zvláště jedná-li se o řízení zahajované z moci úřední, musí žalovaný převzít aktivitu a řádně zjistit všechny skutečnosti týkající se nejlepšího zájmu nezletilého dítěte.
4. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními a doloženými podklady. Vzhledem k tomu, že žalobce uváděl, že kvůli jeho zaměstnání a specializaci mu hrozí povolání do armády, měl žalovaný sám opatřit podklady, které žalobcovo tvrzení popírají, nebo vyzvat žalobce, aby doložil další podklady. Pokud žalobce tvrdil, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude jeho přímá účast v boji, bylo na žalovaném, aby tuto okolnost vyvrátil např. informací o zemi původu žalobce, anebo v opačném případě z žalobcova tvrzení vycházel a uvedl, proč i přesto je přiměřené napadené rozhodnutí vydat. Žalovaný ponechal žalobcova tvrzení bez jakéhokoli vypořádání a žalobci není zřejmé, jak s těmi podklady skutečně naložil, jakou váhu jim přiřkl, případně co jiného měl žalobce

doložit, aby tuto okolnost vzal žalovaný v potaz. Proto považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

5. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav z hlediska eventuality získání jiného oprávnění k pobytu a návratu do ČR. Žalobce zpochybňoval závěr plynoucí z napadeného rozhodnutí, a sice že žalobci není stanovena povinnost vycestovat do X. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však absentuje, kam jinak by měl žalobce vycestovat a ani ve správním spise není žádný podklad, který by dokládal, že žalobce může vycestovat i do jiného státu kromě ČR a X. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal, že pokud žalovaný opírá napadené rozhodnutí o existenci alternativ k vydání povolení k trvalému pobytu, pak měl tyto alternativy v napadeném rozhodnutí konkretizovat a alespoň v obecné rovině se vypořádat s otázkou, zda u žalobce přichází v úvahu aplikace některého z alternativních pobytových režimu. Žalovaný ani neuvádí, jakým způsobem má žalobce možnost legalizovat si pobyt v ČR. Napadené rozhodnutí tak nedává jistotu, kdy a pokud vůbec v budoucnu žalobce může pobytové oprávnění získat. Není z něj ani patrné, zda v současné době je reálné a možné pobytové oprávnění žádat kvůli situaci v X. V tomto ohledu žalovaný do spisu nezařadil ani žádné podklady. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, kdy bude žalovaný opět považovat žalobce za bezúhonného občana ve smyslu výkladu závažného narušení veřejného pořádku, a tedy kdy bude moci svůj pobyt opětovně zlegalizovat. Z napadeného rozhodnutí neplyne žádný závěr o reálnosti opětovného soužití celé rodiny na území ČR, ačkoliv to mělo být součástí úvah o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba proti napadenému rozhodnutí neslouží k nápravě žalobcovy procesní pasivity v průběhu správního řízení, když žalobce některá skutková tvrzení uplatnil až právě v řízení před soudem. Žaloba byla podána účelově a záměrně ignoruje, že trvalý pobyt byl žalobci zrušen hned ze dvou důvodů. Skutečnost, že byl žalobci trvalý pobyt zrušen také z důvodu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, byla v žalobce zcela opomenuta. Závažným narušováním ze strany žalobce se žalovaný obsáhle a podrobně zabýval na stranách 2–4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uváděl, že žalobce s ohledem na nedostatek faktické argumentace bagatelizoval své protizákonné jednání např. tím, že v případě posledního odsouzení se jednalo pouze o pokus, nikoliv o dokonáný trestný čin, a že druhý odsouzený byl na rozdíl od žalobce trestním rozsudkem soudně vyhoštěn. Žalovaný neposuzuje vinu a trest za spáchanou trestnou činnost žalobce, pouze na základě pravomocného rozsudku dospěl k závěru, že jsou v případě žalobce naplněny hned dva zákonné důvody pro zrušení trvalého pobytu. Opis z rejstříku trestů dokládá, že žalobce se z předchozích odsouzení nepoučil, a naopak závažnost jeho protiprávního jednání se stupňuje. Žalobcova trestní záchovalost není předmětem správního řízení. Žalovaný dále uvedl, že správní řízení s žalobcem zahájil bezprostředně poté, co se dozvěděl o důvodech pro jeho zahájení. Žalovaný rovněž není vázán tím, že v trestním řízení nebyl žalobci uložen trest vyhoštění. Přiměřeností napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval na jeho stranách 5–8. Dále se zabýval i přiměřeností ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejlepším zájmem dítěte a Úmluvou o právech dítěte. Žalovaný s odkazem na ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců uvedl, že není vadou řízení, když žalobcův nezletilý syn nebyl vedlejším účastníkem správního řízení, ani ze znění článku 3 Úmluvy o právech dítěte

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nevyplyvá opačný závěr. Žalovaný uvedl, že se řádně a podrobně vypořádal s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí a zohlednil, že má žalobce v ČR nezletilého syna, a zabýval se i ekonomickými okolnostmi případu a zohlednil jak písemné vyjádření žalobce, tak doložené materiály. Žalovaný rovněž uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné proto, že žalovaný nesdělil žalobci, jak si má na území ČR legalizovat pobyt, či proto, že se žalovaný nezabýval možností návratu žalobce do země původu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce dne 22. 12. 2025 požádal o vízum strpění a toto řízení vedené pod sp. zn. OAM-6881/ST-2025, nebylo ke dni podání vyjádření skončeno. Není proto pravdou, že žalobce nevěděl, jak si může v ČR legalizovat pobyt. K otázce vycestování pak žalovaný uvedl, že je pouze na žalobci, kam vycestuje. Z napadeného rozhodnutí nevyplyvá povinnost vrátit se do X. Ani zhoršení ekonomické situace žalobce a jeho rodiny nelze považovat za důvod, pro který by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené. Žalobce splňuje dva důvody pro zrušení trvalého pobytu, přičemž ke zrušení trvalého pobytu postačuje naplnění i jen jednoho z uvedených důvodů. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 18. 11. 2024 vydal žalovaný oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, které žalobce převzal dne 16. 12. 2024.
9. Žalovaný si následně pro účely správního řízení vyžádal rozhodnutí trestních soudů. Konkrétně se jednalo o: 1) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. 2 T 16/2010, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona ve stádiu pokusu a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem na 5 let. Výrok o trestu v uvedeném rozsudku byl zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2010, sp. zn. 9 To 226/2010, a žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců s podmíněným odkladem na 5 let. Trest odnětí svobody byl následně žalobci prominut, a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 2. 2013, č. j. 2 T 16/2010-272, podle nějž byl žalobce účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 vyhlášené pod č. 1/2013 Sb.; 2) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2012, č. j. 2 T 289/2012-59, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na 24 měsíců; a 3) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 9 To 33/2020, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozsudku Městského soudu ze dne 7. 5. 2020, sp. zn. 48 T 3/2020, jímž byl žalobce shledán vinným jednak ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu a ve spolupachatelství, jednak ze spáchání zločinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku a odsouzen mimo jiné k úhrnnému trestu odnětí svobody na 5 let se zařazením do věznice s ostrahou. Všechna uvedená soudní rozhodnutí jsou součástí správního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Dne 23. 12. 2024 zaslal žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádření k probíhajícímu správnímu řízení, ve kterém uvedl, že při vědomí opakovaného odsouzení za úmyslný trestný čin žádá, aby nebylo přistoupeno ke zrušení trvalého pobytu žalobce s tím, že v ČR žije na základě povolení k trvalému pobytu jeho manželka, syn a dcera, která má české státní občanství. Dále uvedl, že je vzděláním strojní inženýr se zaměřením na konstrukci letadel a má pilotní průkaz a podléhá dosud odvodní povinnosti do armády. Existuje vážné nebezpečí, že bude žalobce nasazen do X bojových jednotek na Y. Žalobce se však odmítá podvolit nástupu do armády a odmítá bojovat proti Y, za což mu v X hrozí uvěznění a další opatření proti němu.
11. Dne 6. 1. 2025 žalobce nahlédl do spisu a požádal o lhůtu 30 dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí.
12. Dne 5. 2. 2025 žalobce prostřednictvím svého zástupce nahlédl do spisu a doplnil podklady pro vydání napadeného rozhodnutí o smlouvu o smlouvě budoucí- pracovní ze dne 6. 4. 2022, kopii dvou dokumentů v X jazyce a výpis z živnostenského rejstříku. Žalobce rovněž předložil kopie občanského průkazu, cestovního pasu a rodného listu své dcery, X1, nar. X.
13. Dne 21. 11. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců a podle § 87l odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že z obsahu spisu, resp. z vyžádaných rozhodnutí trestních soudů vyplývá, že žalobce opakovaně a dlouhodobě narušuje veřejný pořádek, a to tím, že opakovaně a dlouhodobě páchá trestnou činnost, jejíž závažnou se stupňuje. Dosavadní žalobcovo chování nedává žalovanému žádné záruky budoucího zlepšení. U cizince s povolením k trvalému pobytu, které je nejvyšším cizineckým pobytovým oprávněním, lze očekávat začlenění do české společnosti a osvojení si jejích pravidel, což zahrnuje respekt k právním normám chránícím např. zdraví či majetek. Nebezpečnost a závažnost žalobcova jednání má vzestupnou tendenci, a proto je žalobce hrozbou a nebezpečím pro veřejný pořádek i do budoucna. Žalovaný dále uvedl, že ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K vyjádření žalobce pak žalovaný uvedl, že trestnou činnost páchal s vědomím, že mu může být povolení k trvalému pobytu zrušeno. Případná neznalost zákona neomlouvá. Napadeným rozhodnutím je žalobci uložena povinnost vycestovat z území ČR, přičemž není stanoveno, kam má žalobce vycestovat a není mu uloženo vycestovat do země původu. Z toho důvodu nelze přihlídnout k tvrzení o možném zařazení do bojových jednotek, které žalobce ani neprokázal a pouze předjímá stav, který ani nastat nemusí. Žalovaný se rovněž zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaný zjistil, že na území ČR žije žalobcova dcera X1 narozená X, manželka X3 narozená X a nezletilý syn X2 narozený X. Žalobcova dcera je dospělá a na žalobci nezávislá. Manželka žalobce je rovněž držitelkou povolení k trvalému pobytu, které získala na základě sloučení s jejím bývalým manželem, se kterým se rozvedla v roce 2005. Její trvalý pobyt je proto zcela nezávislý od pobytu žalobce. Žalobcův nezletilý syn je držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu s účelem pobyt – rodinný. Ani jeho pobytové oprávnění tak nebude dotčeno zrušením trvalého pobytu jeho otci – žalobci. Je pravdou, že žalobce má na území ČR výše uvedené rodinné vazby, avšak v porovnání se skutečností, že žalobce svým jednáním naplnil hned dva důvody pro zrušení trvalého pobytu a vzhledem k jeho trestné činnosti, v jejímž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důsledku již byl od své rodiny odloučen na dobu 5 let, kdy vykonával trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou, nebude zásah do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí nepřiměřený. Žalobce sám na své rodinné vazby nebral ohled, když páchal trestnou činnost, za níž mu byl udělen trest odnětí svobody. Přestože tedy v důsledku napadeného rozhodnutí dojde k určitému, i silnému, zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, bude tento zásah odpovídající míře porušení povinností a bude přiměřený. V této souvislosti žalovaný odkazoval na závěry judikatury správních soudů. Napadené rozhodnutí je podle žalovaného ve veřejném zájmu. Rovněž neodporuje nejlepšímu zájmu nezletilého syna žalobce.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 23. 2. 2026 právní zástupce žalobce a osob zúčastněných na řízení argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
16. X1 a nezletilý X3 argumentovali shodně jako ve svých čestných prohlášeních.
17. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
18. X1 v čestném prohlášení ze dne 10. 12. 2025 vyjádřila nesouhlas s nuceným vycestováním žalobce z ČR a popsala, jak by taková situace ovlivnila její život i život celé rodiny. V této souvislosti uvedla, že v Praze žije od narození, navštěvovala zde české školy, má zde přátele a celý svůj sociální i pracovní život, ČR je jejím jediným domovem. Svého otce – žalobce – popsala jako starostlivého, laskavého a procovitého člověka, který celý život jednal s úmyslem zajistit pro svou rodinu co nejlepší podmínky. I když s ním není v každodenním fyzickém kontaktu, udržují pravidelnou a blízkou komunikaci. Je pro ni nepředstavitelné, že by byl její otec nucen vrátit se do X, kde probíhá válka a kde byl by zcela odtržen od své rodiny. Vzhledem k tomu, že má české občanství i cestovní pas, byla by prakticky zbavena možnosti jej bezpečně navštěvovat. Deportace otce by tak znamenala hluboký zásah nejen emocionální, ale i praktický a výrazně by narušila rodinné vazby.
19. X3 v čestném prohlášení ze dne 11. 12. 2025 vyjádřil nesouhlas s nuceným vycestováním žalobce z ČR a popsal jaké důsledky by to pro celou rodinu mělo. V této souvislosti uvedl, že v Praze žije od narození a celé dětství do 4. třídy s rodinou trávil i otec. Poté otce odvedli, až po třech letech se dozvěděl kam. Otec se vrátil až za pět let. Po dobu nepřítomnosti musel být oporou, a to i po psychické stránce, své matce, která situaci nesla velmi těžce. Je pro něj nepředstavitelné, že by byl jeho otec nucen vrátit se do X, kam by ho nejspíše s matkou museli následovat. To by pro něj znamenalo úplný konec. Praha je jeho rodný domov. Narodil se a vyrůstal zde, absolvoval zde základní školu, nyní studuje střední škole, má zde kamarády a veškeré zázemí. O svého otce již nechce znovu přijít, mají se rádi, otec si uvědomil své chyby a chce být na blízku rodině.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

20. X2 v čestném prohlášení ze dne 16. 12. 2025 uvedla, že je manželkou žalobce. Spolu s ním a s nezletilým synem žijí na území ČR. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, došlo u ní k vážnému psychickému zhroucení, které dlouhodobě ovlivnilo její každodenní život a schopnost fungovat. Byla nucena vyhledat odbornou psychiatrickou pomoc, po několik let musela pravidelně užívat antidepresiva, což s sebou neslo závažné nežádoucí účinky. Tyto potíže zvládla překonat až poté, co se rodinná situace stabilizovala návratem žalobce. Opětovné odloučení by s vysokou pravděpodobností vedlo k návratu původního psychického stavu, který by již nemusela být schopna zvládnout. Rovněž syn X3 během nepřítomnosti otce velmi trpěl a jeho psychický stav byl narušen. Pokud by byl žalobce nucen vycestovat, byla by nucena vycestovat s ním i se synem. To však není možné, neboť v X nemají žádné zázemí ani bydlení, zaměstnání, syn tam nemá žádné vazby ani školní prostředí. Návrat by znamenal úplnou ztrátu stability a budoucnosti, probíhá válečný konflikt mezi X a Y, což představuje vážné osobní riziko. Česká republika je jejich domov, kde žijí více než dvacet let. Žádala, aby soud při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlédl k nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte, k prokazatelnému negativnímu dopadu odloučení na psychické zdraví celé rodiny, k dlouhodobému životu a integraci v ČR, k tomu, že další odloučení by jí i syna vážně ohrozilo a k nemožnosti návratu do X z důvodu sociálních, zdravotních i bezpečnostních.
21. Z pracovní smlouvy uzavřené dne 10. 11. 2025 mezi L. C. s.r.o. jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem vyplývá, že zaměstnanec bude pro zaměstnavatele v hlavním pracovním poměru vykonávat druh práce-řidič, s místem výkonu práce v ČR. Jako den nástupu do práce byl sjednán den 11. 11. 2025. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou. Ze mzdového výměru ze dne 10. 11. 2025 vyplývá, že s účinností od 11. 11. 2025 byl žalobci pro pracovní činnost řidič stanoven základní plat ve výši 22 400 Kč.
22. Z dohody o pracovní činnosti č. 13447-107/2025 uzavřené dne 25. 4. 2025 mezi J. H., s.r.o. jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem vyplývá, že žalobce se zavázal v době od 25. 4. 2025 do 31. 12. 2030 pro zaměstnavatele vykonávat pracovní činnost na pozici manipulanta. Práce bude vykonávána na území ČR.
23. Z pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 7. 2021 mezi Ch. g. s.r.o jako zaměstnavatelem a X2 jako zaměstnancem vyplývá, že zaměstnanec bude pro zaměstnavatele vykonávat druh práce- manažer prodejny, s místem výkonu práce Praha a sjednaným dnem nástupu do práce 1. 7. 2021. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou.
24. Z nájemní smlouvy uzavřené dne 1. 5. 2023 mezi Ing. M. Ř. jako pronajímatelem a X1 jako nájemcem vyplývá, že pronajímatel pronajal nájemci dům na adrese ulice X Předmět nájmu sestává ze 4 ložnic, obývacího pokoje s kuchyňským koutem, 2x koupelny s toaletou, 2x balkonu, komory, vstupní haly, schodiště, chodby v patře, garáže a příslušenství. Nedílnou součástí je přilehlá zahrada vymezená oplocením. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 15. 2023 do 30. 4. 2024. Nájemné bylo sjednáno ve výši 21 000 měsíčně
25. Z lékařské zprávy MUDr. T. U., praktické lékařky ze dne 4. 12. 2025 vyplývá, že žalobce v 10/2025 prodělal Herpes zoster, t.č. na terapii pro postherpetickou neuralgii. Doporučeno vyšetření na neurologii, kam objednan 2/2026 a urologické vyšetření pro vyšší PSA v rámci screeningového vyšetření.
26. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

27. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Podle § 871 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.

28. Podle článku 27 odst. 2 pobytové směrnice *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
31. Podle článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
32. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil při hodnocení otázky, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, měl za to, že žalovaný nesprávně vyložil neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“, kdy v jeho případě nebyly splněny podmínky závažného narušení veřejného pořádku.
33. Nejvyšší správní soud ke zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ustáleně judikuje, že závažné narušení veřejného pořádku je třeba vykládat jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlédne zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnosti apod. Aktuální*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řádný život žalobce nemůže omluvit jeho předchozí protispolečenské chování (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, a v nich citovanou judikaturu i Soudního dvora, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2024, č. j. 10 Azs 269/2023-44, bod 9, a tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2024, č. j. 4 Azs 153/2024-39, bod 21).

34. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151: *„Způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odstavce 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotčenou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“* Rozšířený senát dospěl k závěru, že *„při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
35. Veřejný pořádek je tedy nutno vykládat a chápat v kontextu konkrétní právní úpravy a vycházet z jejího účelu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59). Závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců jsou podle názoru soudu použitelné i v projednávané věci, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že tato osoba *„závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“*, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že pokud správní orgán zvažuje, zda lze za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Nejvyšší správní soud konečně uvedl, že *„je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení brozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“

36. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vymezil veřejný pořádek jako stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR, a odkázal na přílepkovou judikaturu týkající se výkladu pojmu veřejného pořádku. Žalovaný podrobně popsal trestnou činnost žalobce a uvedl, že v ní spatřuje závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaný se zabýval závažností žalobcovy trestné činnosti, a to z hlediska zájmu chráněného trestními předpisy, formy zavinění i dopadů na osoby poškozené žalobcovou trestnou činností. Z žalobcova dosavadního chování, které nedává žádné záruky zlepšení, usuzoval žalovaný rovněž na závažné narušování veřejného pořádku žalobcem i do budoucna. K tomu konstatoval, že žalobcovo protiprávní jednání má vzestupnou tendenci a od výkonu trestu odnětí svobody neuplynula natolik dlouhá doba, aby se dalo konstatovat, že se žalobce napravil a změnil.
37. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný založil svůj závěr o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem na povaze žalobcovy trestné činnosti, na skutečnosti, že se jí žalobce dopouštěl opakovaně, přičemž její závažnost se stupňovala a nelze vyloučit jeho další protiprávní jednání do budoucna, neboť na něj předchází odsouzení prokazatelně neměla žádný vliv. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval případem žalobce dostatečně individuálně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje závažné narušení veřejného pořádku žalobcem ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje. Podle názoru soudu lze jednání žalobce hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, neboť žalobce se po dobu svého téměř 25letého pobytu na území ČR dopouštěl trestné činnosti opakovaně a nic nenasvědčilo o jeho nápravě. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi z toho plynoucími výhodami zůstal. Ačkoli tedy žalobce disponoval vysokým pobytovým statutem, i po mnoha letech pobytu v ČR porušoval opakovaně její zákony trestnou činností, která navíc vykazovala násilné znaky a stupňovala se. První odsouzení žalobce se týkalo trestného činu ublížení na zdraví, kdy po vzájemné fyzické potyčce žalobce na poškozeného třikrát vystřelil revolverem zn. Alfa, model 620, ráže 22 Flobert, přičemž mířil na horní část těla poškozeného a zasáhl jej do paže levé ruky, což na poškozeném zanechalo zdravotní následky. V druhém případě žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, když řídil osobní motorové vozidlo v době, kdy jeho krev obsahovala nejméně znalecky zjištěných 0,95 g/kg alkoholu. Poslední odsouzení žalobce se týkalo trestné činnosti, při níž žalobce opatřil padělaný cestovní pas X federace s fotografií spolupachatele za účelem jeho využití jako pravého dokladu, poté se záměrem pronajmout si byt, který následně prodají a získají tak finanční prostředky, přičemž poškozené uvedli v omyl a pokusili se způsobit poškozenému koupěchtivému škodu ve výši 6 000 000 Kč a poškozenému vlastníku škodu ve výši nejméně 5 500 000 Kč, avšak ke způsobení uvedené škody nedošlo, neboť finanční prostředky ve stanovené výši nebyly dle kupní smlouvy převedeny, když žalobce i jeho spolupachatel byli zadrženi příslušníky Policie ČR.
38. Soud poukazuje na to, že žalobce se dopouštěl různorodé trestné činnosti, mezi jejíž objekty patřila ochrana života a zdraví lidí a jejich majetku (v případě ublížení na zdraví, ohrožení pod vlivem návykové látky a podvodu) a zájem na řádném a zákonném chodu státního aparátu a důvěra v pravost a pravdivost veřejných listin (v případě padělání a pozměnění veřejné listiny) (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 3 Tdo 1700/2016).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Z okolností spáchání trestné činnosti plyne, že se žalobce neváhá uchýlit k násilí či že pod vlivem návykové látky provádí činnost, při níž může dojít k ohrožení života nebo zdraví lidí nebo ke způsobení významné škody na majetku. Při spáchání trestného činu ublížení na zdraví použil proti poškozenému dokonce palnou zbraň. Žalobce se v podané žalobě snaží svou trestnou činnost zlehčovat, když ve vztahu k poslednímu odsouzení uváděl, že se jednalo pouze o pokus a že celková vzniklá škoda, kterou poškozená osoba uplatnila v rámci trestního řízení představovala částku ve výši 2 500 Kč. Zcela přitom ignoroval, že ke způsobení značné škody nedošlo pouze proto, že byl žalobce zadržen policisty, tedy nikoliv proto, že by se o to jakkoliv zasadil on sám. Je tedy nesporné, že žalobce je osobou opakovaně porušující právní řád ČR, a to závažným způsobem, společensky nebezpečným. Jeho trestná činnost se opakovala i přes ukládání trestů. Soud má tedy za to, že jednání žalobce lze označit za závažné narušení veřejného pořádku.

39. Soud nemůže přisvědčit ani žalobní námitce spočívající v tvrzení, že nejsou podloženy závěry o tom, že je žalobce ohrožením i do budoucna, neboť od posledního odsouzení, od něž uplynulo ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více než 5 let, žalobce nespáchal žádný trestný čin, ale ani žádný přestupek. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2020, sp. zn. 48 T 3/2020, byl žalobce odsouzen mimo jiné k úhrnnému trestu odnětí svobody na 5 let. K tomu soud uvádí, že k odsouzení žalobce nedošlo v době tak časově vzdálené, aby tento údaj sám o sobě svědčil o neaktuálnosti závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. V tomto ohledu není právními předpisy stanoven žádný exaktní časový interval, který může od vydání odsuzujícího rozsudku, resp. spáchání trestné činnosti do zahájení správního řízení uplynout. Z hlediska aktuálnosti závažného ohrožení veřejného pořádku toho přitom doba od vydání odsuzujícího rozsudku příliš nevypovídá, neboť následující roky strávil žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Lze si přitom jen těžko představit, že by po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce mohl páchat trestnou činnost. V tomto ohledu je vypovídající spíše doba po propuštění z výkonu trestu, ke kterému v žalobcově případě došlo v září roku 2024. Avšak ani skutečnost, že od září 2024 žalobce nespáchal žádný trestný čin ani přestupek, nepostačuje pro přijetí závěru, že žalobce již nadále žádné ohrožení pro veřejný pořádek nepředstavuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce od posledního odsouzení, resp. od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vede potenciálně řádný život. Shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, má zdejší soud za to, že *„není třeba jen trpně čekat, až stěžovatel spáchá další trestný čin, za který bude odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“* Za povšimnutí stojí také skutečnost, že mezi druhým a třetím odsouzením žalobce rovněž uplynulo bezmála 8 let. I když by se dalo předpokládat, že žalobce již nebude trestnou činnost páchat, opak byl pravdou. Po nahlédnutí věci v této perspektivě proto soud souhlasí s žalovaným v tom, že od posledního odsouzení ještě neuplynula tak dlouhá doba, aby se dalo hovořit o tom, že žalobce již nepředstavuje nebezpečí, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek.
40. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal v potaz, že spáchané trestné činy již nejsou součástí rejstříku trestů. Ani tato námitka, podle níž neměl žalovaný přihlížet k zahlazenému odsouzení, není důvodná. Soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence Rejstříku trestů a dozvědět se tak nejen o odsouzeních, jež vyplývají z výpisu z Rejstříku trestů, ale i o zahlazených odsouzeních, která jsou patrná pouze z jeho opisu, a to právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž dospěl k závěru, že ačkoli bylo odsouzení pro skutek zahlazeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nebrání to správnímu orgánu v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. Zahlazení odsouzení totiž nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele ve smyslu § 106 trestního zákoníku hledí, jako by nebyl odsouzen (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, či ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41). Minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42). Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný ze zhlazených odsouzení vycházet nemohl. Žalovaný se zhlazeními odsouzení žalobce zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že *„sama skutečnost, že žalobce byl amnestován a odsouzení zhlazeno, neznamená, že by se trestný čin nestal, cizinec ho nespáchal a svým jednáním závažným způsobem nenarušoval veřejný pořádek.“* Následné zhlazení tedy nic nemění na skutečnosti, že se žalobce protiprávního jednání dopustil a žalovaný nepochybil, když přihlédl ke všem odsouzením žalobce, neboť tzv. fikce neodsouzení nevede k tomu, že by došlo k výmazu existence samotného skutku.

41. Co se týče námitky žalobce, že Městský soud v Praze, který v posledním případě rozhodoval o vině a trestu žalobce, žalobci neuložil rozsudkem ze dne 7. 5. 2020, sp. zn. 48 T 3/2020, který obstál před Vrchním soudem v Praze, trest vyhoštění, jelikož to považoval za trest nepřiměřeně přísný, soud předně uvádí, že správní orgány jsou vázány pouze rozhodnutím o vině a trestu. Řízení ve věcech trestních a řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu jsou zcela odlišná a samostatná, jsou upravena odlišnými právními předpisy a rovněž směřují k jinému cíli. V trestním řízení (soudním) šlo o to, zda žalobce svým jednáním spáchal trestný čin a o to, jaký druh trestu má být za uvedenou trestnou činností stanoven a v jaké výměře. V řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu se posuzuje, zda žalobce naplnil některý z důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud trestní soud neshledal důvody pro uložení trestu vyhoštění, tato skutečnost ještě automaticky neznamená, že zde nejsou důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Posouzení této otázky totiž náleží podle zákona o pobytu cizinců právě žalovanému, nikoliv trestnímu soudu. Námitka není důvodná.
42. Žalovaný se ve smyslu čl. 27 bytové směrnice zabýval řádně otázkou, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nevyšel přitom paušálně pouze ze skutečnosti, že žalobce se dopustil trestné činnosti. Vzal však v úvahu i další aspekty jednání žalobce ve smyslu shora uvedené judikatury včetně jeho celkové životní situace a tendence k opakování trestné činnosti.
43. Soud neshledal napadené rozhodnutí v této souvislosti nepřezkoumatelným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výkladem neurčitého právního pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ se žalovaný zabýval, přičemž soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým žalovaný posoudil druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání. Této otázce žalovaný věnoval náležitou pozornost a vypořádal se s ní zejména na stranách 3–4 napadeného rozhodnutí, a poté v souvislosti s posouzením střetu veřejného zájmu se zájmy žalobce na stranách 5–11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný bral v potaz žalobcovu protiprávní činnost v souhrnu, jakož i její repetitivní charakter a riziko pokračování v budoucnu. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce závažným způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

narušuje veřejný pořádek, což je důvodem naplňujícím podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

44. V projednávané věci bylo jednoznačně prokázáno a doloženo, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2020, sp. zn. 48 T 3/2020, který nabyt právní moci dne 26. 8. 2020, byl žalobce uznán vinným jednak ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu a ve spolupachatelství, jednak ze spáchání zločinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku a odsouzen mimo jiné k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 5 let. Žalobce pak sám nijak nerozporoval, že byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Soud tak má za prokázané, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod by ke zrušení povolení k trvalému pobytu sám o sobě postačoval.
45. K námitkám ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života soud uvádí následující.
46. Dle rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
47. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021 č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu NSS uvedl: „*Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékařům do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.*“
48. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30: „*Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“ Dále zde NSS uvedl: „*Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 č.j. 10 Azs 177/2021-64.

49. *Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24 „při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019–37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018–36).“ Upozornit je pak nutno zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze kterého plyne i pro nyní posuzovaný případ přílehlavý závěr, že „obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011–60). (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“*
50. *Žalovaný se s ohledem na zákonnou povinnost posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval podrobně na stranách 5–11 napadeného rozhodnutí, a to v kontextu vlastních zjištění a rovněž v kontextu samotným žalobcem označených skutečností, což ostatně plně odpovídá i shora citovaným judikатурním závěrům. Za tímto účelem provedl šetření v příslušných evidencích, kde zjistil, že povolení k trvalému pobytu bylo žalobci uděleno dne 3. 9. 2001 za účelem sloučení s občanem EU s manželkou, se kterou je od roku 2007 rozvedený. Dále bylo zjištěno, že v České republice žije i manželka žalobce paní X2, narozená X, která je rovněž držitelkou trvalého pobytu rodinného příslušníka občana ČR, který získala na základě sloučení s bývalým manželem, se kterým se rozvedla v roce 2005. Na území ČR žije rovněž žalobcova dcera paní X1 narozená X, která je hlášena k pobytu na jiné adrese, než žalobce a nezletilý*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

syn X3 narozený X, který je hlášen na stejné adrese jako jeho rodiče, je držitelem trvalého pobytu občana třetího státu s účelem pobyt-rodinný. Žalobce se k rodinným poměrům vyjádřil v rámci písemného vyjádření ze dne 23. 12. 2024 pouze tak, že rodinné vazby uvedl a konstatoval, že shora uvedení rodinní příslušníci žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu s tím, že dcera má české státní občanství. Žádné další doplňující skutečnosti, případně výjimečné či mimořádné okolnosti, na základě kterých by bylo možno považovat rozhodnutí za nepřiměřené ve vztahu k uvedeným osobám a rodinným vazbám, žalobce neuvedl, přestože byl seznámen s obsahem spisového materiálu a bylo mu umožněno se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Žalovaný v rámci hodnocení rodinných vazeb poukázal na to, že zrušení trvalého pobytu žalobce uvedené rodinné příslušníky nijak v rámci jejich pobytových oprávnění nezasáhne, ohledně dcery žalobce žalovaný uvedl, že se jedná o dospělou, svéprávnou osobu, ve vztahu k níž nebyla zjištěna závislost na žalobci. Žalovaný nepopřel, že žalobce má v ČR fungující rodinné vazby, ani to, že zrušením trvalého pobytu dojde k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, ale tento zásah, byť silný, považoval za přiměřený zjištěným skutečností. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobce splňuje 2 důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu a byl to on sám, kdo na své rodinné vazby nebral ohled, když páchal trestnou činnost. V této souvislosti hodnotil závažnost žalobcova protiprávního jednání i skutečnost, že žalobce je dospělý, zletilý a plně zodpovědný za své jednání. Za daného stavu nebylo možno zohlednit ani možnou integraci žalobce do společnosti. Měl za to, že žalobcova rodina přechází případné odloučení v důsledku zrušení trvalého pobytu, neboť rodina již přecházela pětileté odloučení v důsledku výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný zdůraznil, že žalobci nebyl zakázán další pobyt na území a bylo mu pouze odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může cizinec v ČR získat. Ani délka žalobcova pobytu na území ČR, s ohledem na trestní minulost, nebyla hodnocena jako skutečnost, pro kterou by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené. V této souvislosti žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48, doplnil, že dobu pobytu cizince ve výkonu trestu odnětí svobody nelze považovat za skutečnost, ke které by správní orgány měly přihlížet ve prospěch cizince. Žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, podle nějž *„zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“* Dále žalovaný přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, podle nějž: *„Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře obrození nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“* Žalovaný uvedl, že se žalobce může pokusit legalizovat svůj pobyt jiným způsobem. Zrušení trvalého pobytu neshledal žalovaný nepřiměřeným ani z ekonomického hlediska. V této souvislosti uvedl, že v případě živnostenského oprávnění na silniční motorovou dopravu se jedná o živnost, která není vázána na Českou republiku a může být případně provozována i jinde. Žalovaný rovněž hodnotil žalobcem předloženou smlouvu o smlouvě budoucí pracovní smlouvě ze dne 6. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2022 s tím, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí nedoložil, že by ve společnosti R. s.r.o. začal pracovat.

51. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalovaný zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzoval a soud se s jeho závěry ztotožnil. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku.
52. Žalovaný se zabýval rovněž přiměřeností ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy právě v situaci ohrožení veřejného pořádku zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž k prolomení by mohlo dojít pouze v případě, kdy by se jednalo o případ mimořádně závažný. Takové okolnosti však v případě žalobce shledány nebyly a žalobce je ani netvrdil, nejedná se o situaci nijak mimořádnou.
53. Žalovaný se dále na stranách 11–12 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou nejlepšího zájmu žalobcova nezletilého syna, přičemž uvedl, že zrušení trvalého pobytu žalobci není totožné s vyhoštěním, jedná se o opatření pouze dočasné a žalobce nemá zakázán další pobyt na území republiky. Není mu bráněno v kontaktu se synem a není mu odepřen výkon rodičovských práv. Poukázal na to, že do vazeb mezi žalobcem a jeho nezletilým synem zasáhlo žalobcovo protiprávní jednání a doba, kterou strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, spíše než napadené rozhodnutí. Je zde rovněž dán předpoklad, že když žalobce a jeho nezletilý syn překonali období, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, pak překonají i dočasné odloučení v důsledku zrušení trvalého pobytu. Žalovaný neshledal výjimečné a mimořádné okolnosti, které by převážily rozhodnutí ve prospěch žalobce a jeho nezletilého syna. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce žádné takové okolnosti netvrdil ani nedokládal, omezil se pouze na konstatování, že syn žije v České republice. Poukázal na to, že obecně lze konstatovat, že je v nejlepším zájmu nezletilého dítěte, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči, avšak toto není bezbřehé a nepřeváží to žalobcovu trestnou činnost. Na základě uvedeného dospěl k závěru, že zrušením trvalého pobytu není porušena Úmluva o právech dítěte. Posouzení uvedené otázky považuje soud za dostatečné a přezkoumatelné, odpovídající všem zjištěným skutečnostem. Soud se s uvedenými závěry a hodnocením ztotožnil.
54. Žalovaný se dostatečně vypořádal s konkrétní situací žalobce, vzal v úvahu kromě existence pravomocných odsouzení i další okolnosti případu, jako již zmíněnou závažnost spáchané trestné činnosti, její opakování i časové souvislosti a rovněž dostatečně zvážil okolnosti soukromého a rodinného života i nejlepší zájem nezletilého syna žalobce. Vycházel při tom ze všech zjištěných skutečností. Za situace, kdy žalobce přesvědčivým způsobem netvrdil ani nedokládal skutečnosti svědčící nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života a bránící vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a proti zjištěním učiněným ve správním řízení ničeho nenamítal, nebylo povinností žalovaného vyzývat žalobce k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení a doložení stran těchto skutečností. Trestná protiprávní činnost páchaná žalobcem neschází o úspěšném začlenění do české společnosti. Ve veřejném zájmu České republiky není, aby na území pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který je aktuálně nebezpečím pro veřejný pořádek. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství, nejvyšším pobytovým statutem. Zrušení povolení k trvalému pobytu je v posuzované věci také v souladu se zásadou přiměřenosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Na uvedeném závěru nemohou ničeho změnit ani skutečnosti zjištěné z důkazů provedených k návrhu žalobce při jednání soudu.

55. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl považovat žalobcova nezletilého syna za vedlejšího účastníka ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.
56. Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky správního řízení v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Podle odstavce 2 téhož ustanovení pak jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
57. Podle § 1 odst. 2 správního řádu se nicméně tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.
58. Podle § 168 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 7. 2023, je v řízení vedeném podle tohoto zákona z moci úřední účastníkem řízení pouze ten, komu se odnímá právo nebo stanoví povinnost; to neplatí, jde-li o řízení podle § 98a (zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na území), řízení o zajištění cizince a řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince.
59. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že aplikaci § 27 odst. 2 správního řádu vylučuje § 1 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 168 odst. 6 větou první zákona o pobytu cizinců. Subsidiární užití § 27 odst. 2 správního řádu není možné, neboť účastenství v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců je regulováno komplexně v uvedeném ustanovení zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, bod 45 a contrario, nebo ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 Azs 101/2022-61, bod 12 a contrario). Takový závěr lze dovodit již z jazykového výkladu daného zákonného ustanovení, kdy zákonodárce při vymezení účastenství použil slova „pouze“, a omezil tak okruh účastníků řízení dle zákona o pobytu cizinců pouze na jednu osobu. Úmysl zákonodárce omezit okruh účastníků řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců na jednu osobu pak vyplývá i z důvodové zprávy k příslušné novele tohoto zákona provedené zákonem č. 173/2003 Sb., v níž se uvádí, že *„[z]volené řešení počítá pouze s jedním účastníkem u řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců, a to včetně řízení vedených z moci úřední. V řízeních vedených z moci úřední je totiž správní orgán v drtivé většině případů posuzuje dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a je tak povinen zohledňovat i zájmy jeho rodinných příslušníků, jejichž účastenství v řízení by v některých případech podle obecné úpravy ve správním řádu přicházelo v úvahu.“*
60. S ohledem na uvedené nezletilý syn žalobce nebyl a nemohl být účastníkem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu jeho otce dle § 27 odst. 2 správního řádu. Opačná interpretace by popírala smysl vymezení účastníka řízení v zákoně o pobytu cizinců, který je zákonem speciálním. Lze tedy uzavřít, že účastenství nezletilého syna žalobce vylučoval § 168 odst. 6 věta druhá zákona o pobytu cizinců.
61. Právo účastenství ve správním řízení nezletilému synovi žalobce nevyplývalo ani z ustanovení článku 3 a 12 Úmluvy o právech dítěte, neboť závazky vyplývající z uvedených článků Úmluvy nelze vykládat tak, že dítěti musí být přiznáno procesní postavení účastníka v každém řízení (ať již vedeném před správním orgánem či nezávislým soudem) které se – byť jen zprostředkovane – dotýká jeho právní sféry. Žalobcem namítaný rozpor § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců s uvedenými články Úmluvy o právech dítěte soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

62. Ve vztahu k žalobní námitce, podle níž hrozí žalobci v případě vycestování do země původu odvod do armády a přímá účast v bojových akcích, soud uvádí následující.
63. Žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost vycestovat ve lhůtě 30 dnů z území ČR. Takto uložená povinnost sama o sobě není v rozporu s mezinárodním závazkem *non-refoulement*. Žalobci se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, „nýbrž“ jen vycestovat z území ČR. Dostát závazku *non-refoulement* lze například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. S takovou možností ostatně výslovně počítá úprava v § 179 odst. 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případech, kdy by jinak bylo vyloučeno užití důvodů znemožňujících vycestování v důsledku mj. zvláště závažné trestné činnosti cizince (§ 179 odst. 3 téhož zákona).
64. Uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon nedává správním orgánům možnost úvahy ohledně uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě. Soud výše dospěl k závěru, že podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu byly v žalobcově případě splněny. V tomto směru nemá případná nemožnost vycestovat do země původu s ohledem na zásadu *non-refoulement* relevanci. Zrušením povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě za současného potvrzení výroku rušícího povolení k trvalému pobytu by vznikla situace, kdy by žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, neboť by nedisponoval žádným pobytovým titulem. Žalobce by tak byl bez své viny vystaven riziku správního vyhoštění jako opatření závažnějšího, než je zrušení povolení k trvalému pobytu s uložením povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě.
65. Je třeba rozlišovat uložení povinnosti vycestovat jako zákonného důsledku zrušení pobytového oprávnění od jejího nuceného výkonu. V posuzované věci má žalobce k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit. Žalobce byl v napadeném rozhodnutí poučen, že se má co nejdříve dostavit k žalovanému za účelem vydání výjezdního příkazu. Na základě výjezdního příkazu je žalobce ve lhůtě k vycestování oprávněn pobývat na území ČR (k povaze výjezdního příkazu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49). Žalobce v této lhůtě může iniciovat řízení, v nichž bude zohledňována právě nemožnost jeho vycestování. V tomto ohledu se nabízí především možnost žádat o udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a možnost žádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců. I v případě, že by žalobci nebyla udělena doplňková ochrana, po dobu platnosti víza ke strpění pobytu nebude možné povinnost vycestovat ve stanovené lhůtě uloženou rozhodnutím žalovaného vykonat. Po odpadnutí důvodu znemožňujícího vycestování a zrušení platnosti víza k dlouhodobému pobytu za účelem strpění lze postupovat analogicky podle úpravy správního vyhoštění (§ 120a odst. 6 zákona o pobytu cizinců), tj. vydat nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu ve věci stanovení nové lhůty k vycestování.
66. V této souvislosti neshledal soud důvodnou námitku, dle níž se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a jím doloženými podklady. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předložení kopie vojenské knížky a pilotního průkazu neprokazuje, že by žalobce v případě návratu do vlasti byl odveden do armády a zařazen do bojových jednotek. Žalovaný přitom vycházel z teze, že napadené rozhodnutí nestanovuje žalobci povinnost navrátit se do země původu. S uvedeným hodnocením předložených dokladů se soud ztotožnil a za podstatné považuje, že žalobce může využít právních

prostředků, jak výkonu povinnosti vycestovat po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit. Žalovaný v tomto směru na stranách 7 a 13 napadeného rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se výslovně uvádí možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany nebo o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Žalobci tak nelze přisvědčit, že by se žalovaný nezabýval alternativami k vydání povolení k trvalému pobytu.

67. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že v daném případě došlo k naplnění zákonných podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců a že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

68. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.
70. Při rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobám zúčastněným soud vycházel z ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětné věci osobám zúčastněným na řízení soud žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné nebyly shledány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.